

Sygn. akt I Ca 131/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Sędziowie: SO Aleksandra Ratkowska (spr.)

SO Arkadiusz Kuta

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 24 lutego 2014 r. sygn. akt I C 236/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 131/14

UZASADNIENIE

Powódka E. K. pozwem wniesionym przeciwko (...) Sp. z o.o. w T. domagała się pozbawienia – w części dotyczącej 1/2 jej udziału w nieruchomości Kw nr (...) – wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w dniu 20 stycznia 1998 r. przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie o sygnaturze akt V NG (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z przejściem uprawnień na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w T. postanowieniem z dnia 14 maja 2003 roku przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie V GCo (...) oraz zaopatrzonego postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 lipca 2005 roku w sprawie sygn. akt V GCo (...) w klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika H. K. (1) – powódce, z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową.

Powódka wskazała, iż w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą akt III KM (...) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu H. K. (2) dnia 5 stycznia 2007 roku zostało doręczone dłużnikowi H. K. (1) zawiadomienie o zajęciu nieruchomości. Pismem z dnia 10 stycznia 2007 roku powódka złożyła sprzeciw, w którym wskazała, iż zajęcie nieruchomości jest niedopuszczalne, bowiem zajęta nieruchomość stanowi majątek wspólny obojga małżonków i przeciwko powódce nie istnieje tytuł wykonawczy. W momencie dowiedzenia się o obwieszczeniu

o licytacji złożyła skargę na czynność komornika oraz wniosek o dokonanie wpisu w księdze wieczystej zastrzeżenia o wszczęciu postępowania o zmianie wpisu prawa własności nieruchomości i podjęła czynności zmierzające do ustalenia rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości. Złożyła w Sądzie Rejonowym w Elblągu powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym. Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił powództwo, a na skutek apelacji Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku zmienił to orzeczenie w ten sposób, że w dziale II księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu dla nieruchomości położonej w Ogrodnikach, gmina M., zamiast „H. K. (1) syn W. i R.”, wpisano „H. K. (1) syn W. i R. i E. K. córka B. i G. na prawach wspólności ustawowej”. Powódka podkreśliła, iż w dniu 3 stycznia 2007 roku w chwili zawiadomienia przez komornika o zajęciu nieruchomości była współwłaścicielką nieruchomości, a zatem i złożony przez nią sprzeciwił we wskazanym terminie z chwilą potwierdzenia jej prawa do nieruchomości przybrał skuteczną formę prawną. Z tych też względów konsekwencją istniejącego stanu rzeczy w ocenie powódki powinno być nie tylko pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wystawionego na dłużnika H. K. (1), ale również wykonalności wobec powódki E. K. i umorzenie postępowania. Powódka podniosła też zarzuty formalne dotyczące przebiegu egzekucji z nieruchomości

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Elblągu powództwo E. K. oddalił.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że nakazem zapłaty wydanym w dniu 20 stycznia 1998 r. przez Sąd Rejonowy w Elblągu, sygn. akt V NG (...) w sprawie z powództwa Agencji (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w E. przeciwko H. K. (1) nakazano pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 18.607,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 1997 roku do dnia zapłaty, kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.003,00 zł oraz kosztami procesu w kwocie 305,70 zł. Przedmiotowy nakaz zapłaty po uprawomocnieniu się został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 16 lutego 1998 roku.

Postanowieniem z dnia 14 maja 2003 roku Sąd Rejonowy w sprawie V GCo (...) nadał klauzulę wykonalności z przejściem uprawnień nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym z dnia 20 stycznia 1998 roku w sprawie sygn. akt V Ng (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., na którego przeszło uprawnienie z tego tytułu Agencji (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w E..

Wnioskiem z dnia 24 czerwca 2003 roku wierzyciel (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wniósł o rozpoczęcie egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu H. K. (2) (ówcześnie M. W.) na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego w stosunku do dłużnika H. K. (1). Egzekucja została wszczęta, m.in. z nieruchomości objętej przedmiotowym postępowaniem, tj. nieruchomości położonej w O., gminie M. o numerze księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu tj. dnia 28 kwietnia 2004 roku H. K. (1) został zawiadomiony o wszczęciu egzekucji.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2005 roku Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie sygn. akt V GCo (...) nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 stycznia 1998 roku wydanemu w sprawie V Ng (...) przeciwko małżonce dłużnika H. E. K. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową.

Wyrokiem z dnia 14 września 2007 roku Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie sygn. akt I C (...) pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Elblągu wydanego w dniu 20 stycznia 1998 roku, w sprawie V Ng (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, któremu Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 20 stycznia 1998 roku nadał klauzulę wykonalności z przejściem uprawnień na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością T. i któremu Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 12 lipca 2005 roku nadał klauzulę przeciwko małżonce dłużnika E. K. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową w części ponad kwotę należności głównej 11.507 zł.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie sygn. akt I C (...) oddalił powództwo powódki E. K. przeciwko H. K. (1) o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Na skutek apelacji od tego wyroku Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku w sprawie I Ca (...) zmienił zaskarżony wyrok i nakazał, aby w dziale II księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu dla nieruchomości o powierzchni (...) ha, położonej w O. gmina M., zamiast „H. K. (1) syn W. i R.” wpisać „H. K. (1) syn W. i R. numer PESEL (...), i E. K. córka B. i G., numer PESEL (...), na prawach wspólności ustawowej.

W ocenie Sądu pierwszej instancji powództwo wywiedzione przez E. K. nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnym zakresie. Okolicznością leżącą poza sporem było istnienie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 20 stycznia 1998 roku wydanego w sprawie sygn. akt V NG (...), któremu na mocy postanowienia z dnia 12 lipca 2005 roku w sprawie V GCo (...) nadano klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika – powódce. Na podstawie tego tytułu wykonawczego prowadzone było postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu H. K. (2) w sprawie sygn. akt Km (...).

Stanowisko zajmowane przez powódkę w pozwie oraz jej późniejsze twierdzenia skutkowały konstatacją, iż powództwo przez nią wywiedzione zaliczyć należało do powództw opozycyjnych, przewidzianych w art. 840 k.p.c. W przedmiotowej sprawie powódka swoje powództwo oparła na podstawie przepisu art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. Podkreślił Sąd pierwszej instancji, że powództwo opozycyjne jest sposobem obrony merytorycznej przed prowadzoną egzekucją, pozwalającym na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli prowadzenie egzekucji na podstawie tego tytułu narusza prawa podmiotowe dłużnika wynikające z prawa materialnego. W toku takiego procesu nie dochodzi do ponownego badania istoty stosunku cywilnoprawnego, który łączył strony oraz okoliczności wskazanych jako podstawa faktyczna powództwa, jak i analizy przepisów prawa materialnego decydujących o sposobie rozstrzygnięcia sądu. Droga tego procesu przysługuje zatem dłużnikowi w celu obrony przed postępowaniem egzekucyjnym w wypadku, gdy postępowanie to narusza jego prawa podmiotowe – wynikające z prawa materialnego, a nie gdy zostało naruszone tylko prawo formalne (przepisy prawa egzekucyjnego). Zasadność powództwa z art. 840 k.p.c. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ocenia się według stanu rzeczy w chwili orzekania.

Zaznaczył Sąd pierwszej instancji, że orzeczenie zwalczane przez powódkę było prawomocne, zaś wszczęte postępowanie egzekucyjne nie zostało jeszcze zakończone. Przytoczono przepis art. 843 § 3 k.p.c., z którego wynikało, że w pozwie powódka powinna przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mogła zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym etapie postępowania. W ocenie Sądu pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie nie zaszły żadne ze zdarzeń ujętych w art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., jak również strona powodowała nie przedstawiła i nie wykazała przesłanek w tym zakresie, które mogłyby być ujęte w toku przedmiotowego postępowania. Nie jest taką okolicznością fakt, że dług powstał zanim powódka nabyła nieruchomość, czy też zarzuty formalne dotyczące egzekucji z nieruchomości. Również powódka – z uwagi na nadanie klauzuli wykonalności wobec niej – stała się dłużnikiem egzekwowanym i nie przedstawiła żadnych twierdzeń, które uzasadniałyby zastosowanie art. 840 § 1 pkt 1-2 k.p.c.

Powódka wniosła apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, z jednoczesnym zasądzeniem na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powódka podkreśliła, iż roszczenie stwierdzone przedmiotowym tytułem wykonawczym, którego częściowego pozbawienia wykonalności dotyczy to postępowanie jest przedawnione. Poza tym zobowiązanie jej małżonka H. K. (1), które stanowiło podstawę wydania tego tytułu, było związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, powstało bez wiedzy skarżącej, a tym samym nie mogła ona za nie ponosić odpowiedzialności. Zdaniem apelantki obowiązujący przepis art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w brzmieniu sprzed jego nowelizacji z roku 2005, przewidywał możliwość ograniczenia odpowiedzialności jednego z małżonków za zobowiązania drugiego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji dokonał w sprawie właściwych ustaleń faktycznych oraz następnie na tej podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, co skutkowało słuszną merytoryczną oceną przemawiającą za oddaleniem powództwa. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Elblągu przyjął te ustalenia za własne, bez potrzeby procesowej ponownego ich przedstawiania w niniejszym uzasadnieniu. Odnieść natomiast należało się jedynie do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji.

Nie było sporu co do tego, że skarżąca występuje w niniejszej sprawie jako małżonka dłużnika H. K. (1), przeciwko której Sąd Rejonowy w Elblągu, w sprawie V GCo (...), postanowieniem z dnia 12 lipca 2005 r. nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 20 stycznia 1998 r. wydanemu w sprawie V NG (...) przeciwko H. K. (1), z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków H. K. (1) i E. K..

Powtórzyć trzeba za Sądem pierwszej instancji, że w sytuacji, kiedy przeciwko małżonkowi dłużnika została nadana klauzula wykonalności, to ma on prawo, jako dłużnik egzekwowany, skorzystać z powództwa opozycyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2001 r., II CKN 498/00). W takiej sytuacji, zgodnie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. można w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

W drodze powództwa z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. małżonek dłużnika może więc żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia, powołując się na podstawy określone w tym przepisie, co powinno znaleźć swój wyraz w formułowaniu żądania pozwu. Dopiero uwzględnienie powództwa uzasadnia złożenie wniosku z art. 825 pkt 2 k.p.c. i prowadzi do umorzenia postępowania egzekucyjnego przez organ egzekucyjny. Ponowna egzekucja na podstawie takiego tytułu nie może być już wszczęta. Skarżąca mogła więc podnosić zarzut, że egzekwowane świadczenie, zasądzone w nakazie zapłaty z dnia 20 stycznia 1998 r. przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie V NG (...)(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością – nie należy się. Wszystkie zarzuty w tym względzie powinny być skierowane do konkretnego tytułu wykonawczego, jakim to – w niniejszej sprawie – jest wskazany w zdaniu poprzedzającym nakaz zapłaty.

Tymczasem w pozwie powódka nie podniosła zarzutu, skierowanego do w/w orzeczenia i nie wykazała, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi się nie należy. Zarzuty podnoszone przez nią w apelacji, jak również przez jej pełnomocnika na rozprawie przed sądem odwoławczym, zmierzały do wykazania dostrzeżonych nieprawidłowości w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego w sprawie Km (...) prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu H. K. (2). Wyrazem tego miały być, między innymi, czynności związane z nieprawidłowym zawiadamianiem E. K., pozbawianiem jej uprawnienia do czynnego uczestniczenia we wszystkich czynnościach egzekucyjnych. Podkreślić trzeba, że te zarzuty nie mogły stanowić skutecznej podstawy dla wywodzenia powództwa przeciwegzekucyjnego w oparciu o przepis art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. Taki rodzaj powództwa został wytoczony i o takim właśnie powództwie Sąd Rejonowy orzekał w zaskarżonym wyroku. Nie była jednocześnie przedmiotem negacji skarżącej okoliczność, iż tytuł egzekucyjny wystawiony przeciwko jej małżonkowi został wyposażony również w klauzulę wykonalności przeciwko skarżącej, z określonym ograniczeniem jej odpowiedzialności. Przed Sądem pierwszej instancji odnosiła się powódka jedynie do trwającego już postępowania egzekucyjnego o sygn. Km (...) z nieruchomości położonej w O.i kwestionowała legalność podjętych w jego ramach czynności, lecz jej działania nie zmierzały do podważenia wykonalności samego tytułu wykonawczego wydanego w sprawie V GN (...) i wykazania, że świadczenie nie należy się wierzycielce. Nie podniosła skarżąca w tym względzie żadnego konkretnego zarzutu i nie zgłosiła żadnego dowodu, który czyniłby powództwo zasadnym. Jej twierdzenia z pozwu – i późniejsze – wyrażały jedynie niezadowolenie z faktu, że w jej ocenie zbyt późno, z uwagi na wadliwy wpis w dziale II księgi wieczystej nieruchomości, zaczęła ona brać udział w trwającym postępowaniu egzekucyjnym Km (...), jednak to nie mogło skutkować uznaniem racji skarżącej, iż roszczenie wierzycielowi nie przysługuje.

Nie można tracić z pola widzenia, że zgodnie z dyspozycją art. 843 § 3 k.p.c. już w pozwie powódka winna była zgłosić wszystkie zarzuty, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Tymczasem powódka w pozwie nie przedstawiła żadnego zarzutu sformułowanego na tle art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., skutkującego pozbawieniem wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego w całości lub w części, poprzestając na wskazaniu okoliczności, w jakich doszło do zmiany zapisów w księdze wieczystej (...), co skutkowało - w jej ocenie – pozbawieniem jej możliwości udziału w postępowaniu egzekucyjnym, a tym samym – bezprawnością, jak uważa, podejmowanych przez komornika w toku egzekucji czynności.

Zaznaczyć należy, na co zwracał uwagę również Sąd pierwszej instancji, że powództwo przewidziane w art. 840 k.p.c. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jest sposobem obrony merytorycznej przed prowadzoną egzekucją, pozwalającym na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli prowadzenie egzekucji na podstawie tego tytułu narusza prawa podmiotowe dłużnika wynikające z prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., I ACz 107/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1264406). Zatem artykuł 840 k.p.c., pomimo że znajduje się w ustawie procesowej, jest przepisem prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2012 r., V CSK 516/11, System Informacji Prawnej Lex Omega nr (...)).

W apelacji powódka podjęła lakoniczną próbę wykazania, iż roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym jest przedawnione, z uwagi na obowiązujące w ówczesnym brzmieniu przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zwalniające małżonkę dłużnika z odpowiedzialności za długi wygenerowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przez H. K. (1). Te zarzuty uznać należało za spóźnione. W ugruntowanym orzecznictwie i piśmiennictwie wskazuje się, że „artykuł 843 § 3 k.p.c. ogranicza możliwość zgłaszania zarzutów, które mogą stanowić podstawę powództw przeciwegzekucyjnych, wprowadzając w tym zakresie prekluzję. Jej skutki wiąże z datą wniesienia pozwu (por. wyrok SN z dnia 01 stycznia 2004r., III CK 504/04, niepubl.). Po tej dacie powód traci możliwość powoływania nowej podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego w toczącym się już postępowaniu (...). Prekluzja procesowa uregulowana w art. 843 § 3 obejmuje jedynie te "zarzuty", które powód mógł zgłosić już w pozwie. Reguły oceny w tym zakresie powinny być takie same jak w przypadku art. 479¹² i 479¹⁴ k.p.c. Prekluzja nie dotyczy jednak powoływania nowych dowodów ani przytaczania nowych okoliczności faktycznych” (tak: Dariusz Zawistowski, Komentarz do art. 843 Kodeksu postępowania cywilnego – LEX). „Można zatem stwierdzić, że nałożony w art. 843 § 3 k.p.c. obowiązek wzmacnia elementy kontradyktoryjności procesu w sposób umożliwiający skupienie i przedstawienie wszystkich zarzutów oraz zapewnia realizację obowiązków procesowych przez pozwanego. Artykuł 843 § 3 nie ogranicza prawa każdej ze stron. Powołany przepis stanowi, że powód powinien przytoczyć w pozwie wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Z przytoczonego sformułowania wynika, że nałożony obowiązek wyczerpującego przytoczenia w pozwie zarzutów ma charakter bezwzględny. Uchybienie temu obowiązkowi powoduje pozbawienie prawa zgłaszania tych zarzutów w dalszym toku postępowania. Po stronie zaś sądu rozpoznającego sprawę rodzi obowiązek pominięcia spóźnionych zarzutów. Traktuje się je, jakby nie zostały w ogóle zgłoszone (np. wyrok SN z dnia 12 marca 1998r., I CKN 522/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 176) (...) Wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji (Tadeusz Żyżnowski, Komentarz do art.843 Kodeksu postępowania cywilnego – LEX).

Nie istniała żadna obiektywna przeszkoda, by przytoczone we wniesionym środku odwoławczym zarzuty, uzasadniające żądanie pozwu, zostały przez E. K. zgłoszone już w pozwie. Nie pojawiły się one bowiem dopiero w toku niniejszego procesu, a znane były apelantce co najmniej od daty, w której Sąd Rejonowy w Elblągu zawiadomił ją o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu w postaci nakazu zapłaty z dnia 20 stycznia 1998 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie V GN (...) także przeciwko niej. Zdaniem Sądu Okręgowego, w toku niniejszego procesu powódka nie wskazała przed Sądem pierwszej instancji nawet zarzutów stawianych w ramach art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., skutkujących możliwością pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w sprawie V GN (...). Czyniąc to dopiero w apelacji, doprowadziła do uznania tych zarzutów przede wszystkim za sprekludowane, zgodnie z art. 843 § 3 k.p.c.,

W tym stanie rzeczy apelacja powódki jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c.